

[Stats- og udenrigsministeren.]

omkring? Jeg har spurgt, om ikke det var rimeligt, at vi nu kommer til at tale sagligt om tingene, som de foreligger. Hvis jeg ikke husker forkert, var det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts konklusion den, at der måtte finde en konsekvent afvikling sted af boligstøttelovgivningen, at der måtte gennemføres effektive spareanstrengelser, og at der måtte træffes aftaler om trækket på nationalbanken. Såvidt jeg forstod, var det de tre punkter, det ærede medlem var inde på.

Jeg har sagt, at spørgsmålene om boligstøttelovgivningen og huslejelovgivningen er til behandling i udvalg. Ja, men lad os dog så gå i gang med at forhandle dem til ende; lad os se at nå frem til et resultat på dette punkt. Vi er villige til at forhandle, også med besparelser for øje; vi er villige til at drøfte de besparelsetanker, man har, udover hvad regeringen for sit vedkommende er kommet med. Vi er villige til at drøfte, om grænserne for ydelse af børnetilskud i lovforslaget om børnetilskud kan diskuteres, også udfra et besparelssynspunkt.

Med hensyn til trækket på nationalbanken ved jeg ikke, hvad det ærede medlem forestiller sig. Jeg ved ikke, hvad det ærede medlem tænker sig, for det høje tings finansudvalg får regelmæssige opgørelser, som mig bekendt — det gjorde de i min tid, og det gør de også nu — kommer måned for måned, således at finansudvalget kan kontrollere og foretage indgreb, og således at man i givet fald kan rejse sagen her i folkettingen. Men hvis det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft kan konkretisere, hvad han har forestillet sig med dette spørgsmål, er vi villige til at drøfte det. Jeg har jo deltaget i så mange drøftelser om netop den side af sagen ved så mange lejligheder tidligere, at jeg tvivler på, man kan finde en egentlig konkret form for et forslag på dette område.

Aksel Larsen: Den højtærede statsminister tager fejl, når han gentager, hvad han har sagt til et eller andet blad, at da kommunisterne og „Land og Folk“ så længe har skrevet og protesteret med hensyn til Tysklandsspørgsmålet, og da det nu ikke

mere er så aktuelt, så går vi over til at protestere mod de indirekte skatter.

Vi finder, at spørgsmålet om Tysklands genoprustning stadigvæk er aktuelt. Men statsministeren må virkelig undskylde mig. Når regeringen kommer med en sådan buket af forslag om indirekte skatter og andre nedskæringer, kan han da ikke forlange, at vi skal tie stille og lade være med at skrive om det i „Land og Folk“ og lade være med at tale om det på møder ude i landet. I hvert fald agter vi ikke at lade være med at skrive og tale om det.

Statsministeren synes at mene, at arbejderne er ganske godt tilfredse med de lovforslag, man kommer med her. Dér tror jeg han tager fejl; arbejderne er aldeles ikke tilfredse. De finder det urimeligt, at man vil lægge byrder på dem, når de arbejder og producerer mere, end det nogen sinde før har været tilfældet i Danmarks industrielle historie; og de er i særlig grad — og med rette — fortørnede over, at man nu ved dette lille fikse nummer med opsparingsbeviserne — hvis forslaget altså går igennem — vil gøre pristalsreguleringen af lønningerne illusorisk. Hvis arbejderne på en arbejdsplads kommer i konflikt med arbejdsgiveren — f. eks. om et rationaliseringsspørgsmål — og de så i berettiget mistillid til den faste voldgiftsret griber til strejke, bliver den karakteriseret som ulovlig, og så holdes der mange og indtrængende taler for dem om, at de har at være så gode at overholde overenskomsterne, for overenskomster må man ikke bryde. Nuvel, i overenskomsterne står, at der skal finde pristalsregulering af lønningerne sted. Denne pristalsreguleringsbestemmelse er ikke tilfredsstillende, den giver langt fra fuld dækning for prisstigningerne, den giver i bedste fald forsinket dækning. Men nu kommer regeringen og vil i praksis sætte den ud af kraft derved, at den vil forhøje en mængde varepriser, og dernæst vil den give arbejderne nogle opsparingsbeviser med det løfte, at om 10—15—20 år kan de eventuelt få pengene igen. Det hele er jo lavet udelukkende, for at man på den snilde måde kan forhindre pristallet i at stige, selvom priserne stiger. Statsministeren kan være sikker på, at det er der ganske specielt utilfredshed med på arbejds-